

HVALNICA

Janez Ovsec

Jaz bom pel hvalnice,
vi pa bodite pesniki!
Kričite in zmerjajte,
samo ne hudujte se nad izvirnim grehom
in nad samim seboj.
Pustite one mirno mimo.

Pel bom hvalnico
tistemu,
česar vi nočete,
česar ne morete nositi,
kar vas kolje na dvoje,
kar vas dolgočasi,
kar ste si izmislili,
za kar so vas potegnili,
ali, česar sploh ne veste.
Vsa vaša zmeda
je v meni prostranstvo bika v savani,
ali samota popotnika v tundri.
Kajti zares mi je vseeno
ali je minus 270.
ali pa jih je nekaj tisoč.
Vse prenašam natanko enako.
Vedno sem isti.
Niste me razjezili,
ne morete me razjeziti.

Pojem hvalnice.

Enako jih pojem rdečemu biku,
kakor vam opolnoči ob soju zvezd.
Vaša onemoglost je tista tema okrog sonce,
vaša onemogla jeza
upor onih, dovolj velikih,
da so opazili svojo majhnost.
Jaz pa vam pojem hvalnice,
kakor tudi angelom,
ali hudičem.

Meni je pač vseeno komu pojem.
Pojem sam od sebe.
Nihče me ne priganja k petju.

Vedno sem isti.

Tak sem bil tudi nekda
in ko sem se prebudil,
sem videl, da nisem nikdar spal.
Vi pa se le jezite.
Mnogo jeze je treba,
da postanete, kar ste bili.
Jaz pa pojem hvalnice
in hvalim moč rdečega bika,
hvalim savano, ki ga utruja do smrti,
hvalim zemljo, po kateri tepta,
hvalim jo, močno in trdno.
Vedno je bila taka.

Hvalil bom mater,
njene prsi bom hvalil.
Njeno belo mleko bom pil
in bik bo ležal ob njenih nogah
in vse bo dobro.

Vedno bom isti.

Ležali boste z menoj,
na rdeči zemlji boste ležali z menoj
in pili njen beli sok.